

ELODIE HARPER

Kápele, víno a zmyselnosť rozlácajú koleso osudu rýchlejšie

VLČÍ BRLOH

ELODIE HARPER

VLČÍ
BRLOH

Preložila Martina Fedorová

IKAR

Elodie Harper
The Wolf Den

Copyright © 2020 by Elodie Harper

All rights reserved

Translation © 2023 by Martina Fedorová

Design and Illustration © Holly Ovenden

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8948-2

*Bratovi a sestrám, rodnej aj tej, ktorú som získala
vdaka manželovi, Tomovi, Eugenie a Ruth,
s úprimnou láskou.*

AD 74

FEBRUARIUS

1

Kúpele, víno a sex roztáčajú koleso osudu rýchlejšie.

Rímske príslovie

Spína ruky ako pri modlitbe, z vlhkej pokožky jej stúpa para. Cíti na krku nežný dotyk vody a s úľavou sa norí do jej teplého náručia. Od kamenných stien sa ako ozvena odrážajú smiech a ženské hlasy. Nevšíma si ich, sústredene si obzerá svoje prsty, sleduje, ako jej pomedzi ne preteká voda, ako sa navracia späť k sebe, kvapka za kvapkou, ako sa mení na paru a stúpa hore. *Tieto ruky by mohli byť rukami kohokol'vek iného, pomyslí si, mohli by patriť komukol'vek inému.* Patria však Felixovi.

Zrazu sú tu prsty kohosi ďalšieho, vytrhnú ju zo zamyslenia a vytiahnu z vody. Je to Victoria, kto ju táhá.

„Amara! Namočíš si vlasy! Nesmieš sa takto ponárať!“ Štípe ju mokkými bruškami prstov a zarýva jej do kože nechty, keď sa usiluje zachrániť lokne, teraz vlhké a prilepené k Amariným pleciam. „Vyzerajú ako potkanie chvosty. Čo ti to vôbec napadlo?“

Hrdlo jej zvierá úzkosť. Tak mnoho závisí od dnešného popoludnia; sama nemôže uveriť, že sa správa takto nerozvážne. „Neviem, ja...“

„Nevyzerá to až tak hrozne.“ Amara sa otočí tvárou k Dido, ktorá k nim vklázla do kúpeľa, jej krásna tvár má na čele zamračenú vrásku. „Nikto si to ani nevšímne.“

„Vlasy sú to posledné, čo tých chlapov zaujíma.“ Tento

hlas taký priateľský nie je. Patrí Drauce, Simovej najdrahšej žene, ktorá ich pozorne sleduje z opačnej strany úzkeho bazéna. Vstáva z vody, zdvíha ruky nad hlavu a zmyselne zatočí bokmi. Pramene čiernych vlasov sa jej lesknú ako havranie perie. More na druhej strane oblúkovitého okna za ňou je striebrosivé a pokojné. Amara od nej nedokáže odtrhnúť oči. Myslí na sochu Heleny Trójskej, ktorú kedysi vídala v Afidnes. Kedysi, keď mala celkom iné meno, iný život.

„Pompejská Venuša!“ zhíkne Victoria a v prehnanom úžase chytí Amaru za boky. „Vkročila medzi nás bohyňa! Zacroňte si zrak pred toľkou vznešenosťou!” Drauca, ešte zamračená, prudko plesne dlaňami o hladinu vody. Victoria sa smeje. „Akoby tu bola jediná, čo má prsia,“ odfrkne, ale urobí to tak, aby ju Drauca nepočula.

„Musíš uznať, že je krásna,“ prehodí Dido a ďalej upiera pohľad na sokyňu. „A potom... je tu dlhšie, však... možno... možno dajú prednosť jej, možno...“

„Keď si odmyslíš Draucu, majú azda niečo, čo my nie?“ skočí jej do reči Victoria a jedovatým pohľadom ako britvou švihne po Drauciných troch spoločníkach. Obsadili väčšinu bazéna, špliechajú okolo seba a smejú sa, skôr sa predvádzajú, než že by boli skutočne zabraté do hry. „Hneď vidno, že sú to krčmárky. Maria má svaly ako paholok.“

Amara vážne pochybuje, či majú právo povyšovať sa. Sú predsa také isté štetky ako tie tri. Vlčice. Žalúdok jej zovrie známy kľč. „Som zvedavá, čo budú tí chlapi zač,“ povie nahlas.

„Budú...“ Victoria nedokončí vetu, zaujme ju čosi za Amariným chrbtom. „Hej!“ zakričí. „Pusti ju! Počuješ, pusti ju!“ Začne sa brodiť vodou k starene, ktorá drsne ťahá za ruku Cressu a chce ju vyvliecť von z bazéna. Victoria prepichne starenu očami a nespustí z nej zrak, ani keď vytiahne úbohú Cressu z vody.

Stará žena sa väčšmi prihrbí a kostnatým prstom takmer pichne Victoriu do tváre. „Felix? Ty Felix?“ Nikto neodpovedá.

VLČÍ BRLOH

Neznáma starena si ich všetky, tak ako sa zhrkli do krdla, obzerá. Aj Beronice k nim priplávala, od prekvapenia jej klesla sánka. „Felixove kurvy von!“ Oborí sa na ne príkro a mávne k dverám, aby odišli. Cressa sa pokúsi namietat', no starena ju odsotí. Simove dievčatá sa prestali smiať a znehybneli. Amara skôr cíti, ako vidí, že všetky zostali vo vzdialenejšej časti bazéna. „Felixove kurvy von, VŠET-KY-VON,“ zopakuje žena a do každej z nich ťobne kostnatým prstom. Keď sa ani jedna z nich nezberá na odchod, zdrapí Amaru za rameno. „Von! Von!“ vrieska. „Hneď von!“

Amara cíti, ako jej kožu rozodiera kamenný povrch steny bazéna, popri ktorej ju vlečie. Kostnaté prsty jej nelútostne zabára do kože a stisk tej ruky je prekvapujúco silný. Vytrhne sa jej a sama sa vyšvihne von, na stehnách cíti rozohriaty povrch dlaždíc. Žena vrieska ďalej, vyhráža sa, že zavolá Viba, ak odtiaľ okamžite nezmiznú. Meno dozorcú nad bazénom ich nakoniec presvedčí. Felixove dievčatá chvatne povyliezajú z vody a nahé sa náhliu do vedľajšej miestnosti. Je tam však zima a prítmie, všetky sa začnú triasť. Bazén so studenou vodou napája umelý vodopád, jeho hluk takmer úplne prehluší starenin vreskot. Amara sa zachytí obkladačiek so žiarivo modrou glazúrou, aby nadobudla rovnováhu a nespadla, opiera si čelo o mozaiku s vyobrazením morských zvierat, do tváre jej hľadí oko obrovskej ryby.

Victoria ako jediná z piatich ponad plece drzo odpovedá na starenine urážky, aj keď zastanú v prezliekarni. Zmätene sa obzerajú okolo seba. Tadeťo predsa neprišli. Nad radmi skriniek na oblečenie z lesklého dreva sú nástenné maľby milencov v tých najrôznejších polohách. V kope na zemi ležia ženské šaty.

„Rýchlo, hýbte sa!“ nalieha ich trýzniteľka a hádže plášť Beronice, ktorá sa tvári rovnako zarazene ako v bazéne. Amare netreba dva razy hovoriť. Zohne sa a sama sa prehrabáva v kope šiat, vyberie žltú tógu a podá ju Dido, ktorá sa trasie, až jej cvakajú zuby, možno od strachu a možno od zimy. Dido

je otrokyňou iba krátko a zdá sa, že každé poníženie sa jej dotýka, akoby to bola čepel dýky zabodnutá do srdca. Victoria je jediná, kto sa neponáhľa. Uvážuje si tógu ešte dlho po tom, čo sa už všetky poobliekali, a pohľadom plným nenávisťi hľadí na starenu. Len čo Victoria nakoniec odvráti zrak, starena urobí znamenie proti urieknutiu.

Posledný štuchanec kostnatým prstom medzi lopatky a Amara spolu s ostatnými ženami náhlivo vychádza z kúpeľov na súkromné nádvorie. Do tváří im padá drobný hustý dážď, vietor od mora je studený. Zhŕknu sa do hlúčika, tógy a plášte im v daždi vlnnú a lepia sa im na chvejúce sa telá.

Amara sa obzerá okolo seba, zarazí ju, že sú samy, neskôr si všimne dvoch mužov, ktorí sa skrývajú pred dažďom pod kolonádou, dva mohutné, beztvaré tvory, ktoré sa vôbec nehodia k nymfám a ku kvetom namaľovaným na stenách. Jeden z nich sa odlepí spod kolonády, hrozivo sa mračí. Je to Thraso, Felixov správca.

„Čo to má znamenať? Čo sa deje?“ Päste má zovreté, pripravené zaútočiť. Amara inštinktívne zaspätkuje, vie veľmi dobre, ako bolí ich úder.

„To sa radšej spýtaj jeho,“ povie Amara a ukáže na druhého muža postávajúceho v tieni. „Nepatrí k Simovi?“

„Niekto Felixa podrazil,“ dodáva Victoria, keď sa Thraso zvrtné tým smerom. „Simove ženy tam zostali; nás vyhodili ešte skôr, než dorazili chlapi. To sa im mohlo celkom hodiť, nemyslíš?“

Thrasovi viac netreba. Nahnevane zamieri ku kolonáde a zaťatou pästou hrozí tomu druhému. „Balbus! Zabijem ťa! Ty vydrbaný smrad!“

Balbus uhýba pred úderom Thrasovej päste, no jeho ucho to predsa len schytá a zapotáca sa. Thraso schmatne muža za plecía a tresne ho čelom do nosa. Balbus zreve, vytrhne sa mu, obe ruky si pritíska na tvár zaliatu krvou. Thraso naňho za-

VLČÍ BRLOH

útočí znova, obaja muži padajú na zem, rozdávajú rany, hryzú a nadávajú. Ženy ich bezradne pozorujú.

„Felixovi sa to určite nebude páčiť,“ skonštatuje Beronice to, čo je všetkým jasné.

Amara sa úchytkom pozrie na Victoriu, očakáva nejakú sarkastickú poznámku, ale tá odvráti zrak.

Z domu sa ozve akýsi lomoz. Vybehne odtiaľ skupinka otrokov, ženy im ledva stihnú uhnúť z cesty. Otroci bežia k ruvajúcim sa chlapom, pokúšajú sa oddeliť ich od seba, jeden pri tom schytá kopanec do tváre. Vibo, správca kúpeľov, ktorý pod zelenou tógou skrýva blahobytné bruško, náhlivo vybieha za nimi, sotva lapá dych. Ponáhľa sa, ako najviac vládze, bezohľadne pri tom strčí do Cressy, len aby bol čím skôr pri chlapoch váľajúcich sa na zemi.

„Prestaňte!“ kričí na nich. „Alebo sa za toto správanie budete musieť zodpovedať svojim pánom!“

Chlapi sa od seba konečne odtrhnú. Thraso sa pozviecha zo zeme ako prvý, Balbovi musia pomáhať na nohy otroci.

„Chcete ma pripraviť o živobytie?“ rozčuľuje sa Vibo. „Ruvete sa tu ako psy na smetisku! Mal by som vás dať oboch zbičovať!“ Balbus čosi zašomre, Amara nepočuje, čo hovorí. „To ma nezaujímá!“ kričí Vibo. „Vypadnite odtiaľto, obaja. A svoje špinavé kurvy si berte so sebou.“

Ženy nečakajú, kým ich niekto posúri na odchod. Samy zamieria von z nádvorja, skôr než sa k nim dostane Thraso. Amara si všimne, že kríva. Balbus dopadol omnoho horšie, no očividne tiež stihol ušetriť protivníkovi pár dobre mierených úderov. Thraso má rozrazenú peru a opatrne si podpiera predlaktie ľavej ruky. Nikomu ani len nenapadne spýtať sa, ako sa cíti. Nikto nie je taký blázon.

Victoria zamieri k vysokej bráne ako prvá, ostatné ju nasledujú. Beronice kráča posledná, takže nemá šancu vyhnúť sa Thrasovým úderom. Všetky vedia, prečo tak zúri. Predstava, čo ho čaká, keď sa vrátia do nevestinca a on bude musieť pred-

stúpiť pred Felixa a čeliť jeho hnevu, nie je ani trochu lákavá. Amara cíti, ako ju čoraz viac zvieria strach, guča v hrdle jej nedovolí prehltáť.

Vyjsť na ulicu je ako vstúpiť do rozvodneného prúdu rieky. Podá Dido ruku, spolu sa prebývajú davom ľudí hore na kopec k Fóru. Dlažobné kamene sú mokré a kľžu sa im pod nohami. Keď sem do Pompejí Amara prišla po prvý raz, bola spolu s Dido. A hoci sa to udialo len pred niekoľkými mesiacmi, má pocit, že je tu už celé veky. Priviezli ich sem tou istou cestou po tom, čo ich Felix kúpil na trhu s otrokmi v Puteoli. Bolo vtedy teplejšie než teraz na konci októbra, keď majú nad hlavami vysoké bezoblačné chladné nebo. Pamätá si, že Felix im kúpil na cestu zrelé figy. Voňali tak sladko, vnútri boli ružové a lesklé, keď ich rozpolila, lepkavá šťava jej stekala po prstoch. Takmer by sa dalo povedať, že sa v tej chvíli cítila šťastná. Ak vôbec človek môže byť šťastný vo svete, kde ho možno kúpiť či predať. Do dnešného dňa o tom Amara z času na čas premýšľala, o tom nezvyčajne láskavom geste, ktoré Felix urobil. Vtedy nemohli vedieť, nakoľko netypické bolo.

Bokom sa popri nich pretisne chlapík s košom rýb na hlave, plece použije ako zbraň. Kráčajú za ním a nasledujú ho, aj keď prejde popod vysoký kamenný oblúk do tmavého tunela, kde sa všetky zvuky znásobia ozvenou. Cesta začne strmšie stúpať, dav ľudí hustne. Amara sa obzrie ponad plece na Cressu, tá má na tvári rezignovaný výraz, za sebou vlečie Beronice, ktorá ťažko dýcha. Thraso zaostal kdesi ďaleko za nimi, ani ho nevidia. Tá noha ho musí naozaj bolieť, inak by im bol v päťach a hrešil Beronice, že sa vlečie. Victoria je, samozrejme, vpredu. Ako jediná z Felixových piatich žien pochádza z tohto mesta, a hoci je otrokyňa, cíti sa tu natoľko doma, ako sa nikdy nebude cítiť ani jedna z nich. Cesta je teraz rovnejšia, nekráčajú viac do kopca, je však zaliata vodou a Amara cíti, ako jej tečie do topánok. Dido jej pomôže vyliezť na vyvýšený chodník, dvaja predavači látok nahnevane zašomrú, keď im musia

uhnúť z cesty. Akýsi muž s náručou plnou girland z myrty, určených na obeť pre Venušín chrám, k nim pribehne a osloví ich.

„Nekúpíte obeť pre svoju bohyňu? Nekúpíte obeť, ktorá vám zabezpečí lásku? Dve za cenu jednej. Dobrá cena. Prinesie vám šťastie.“ Strká myrtu Dido do tváre tak prudko, až si rýchlo stiahne závoj.

Amara odstrčí ponúkanú girlandu. „Nie.“

Dav ľudí trochu zredne, len čo sa priblížia k Fóru, na obrovskom priestranstve sa poľahky rozptýli. Predavači so svojimi stánkami, rozložený na ulici, slúžia ako vlnolamy. Okoloidúci sa pri nich pristavia, aby sa pozreli alebo zjednali lepšiu cenu, iní sa ponáhľajú preč. Na vzdialenejšom konci námestia tróni Jupiterov chrám, z jeho schodov sála vôňa kadidla. V horúcich letných dňoch sa zdá, akoby sa celá budova chvela, dym stúpa a mizne nad belasými horami v pozadí. Amara myslí na svojho otca, na to, ako sa usmieval zakaždým, keď sa ho opýtala, či verí v bohov. *Príbehy majú svoju moc, či im veríme alebo nie.* Spomienku na jeho hlas čo najrýchlejšie zapudí.

Ostatní sa obzerajú za Thrasom. Dido si ho všimne a ukáže naňho prstom, upotený sa k nim prebija davom.

„Zlomili mu nos? Znova?“ pýta sa Beronice. „Vyzerá otrasne.“

„Horšie než zvyčajne? Si si istá?“ začuduje sa Victoria. „Možno ho Balbus tresol z druhej strany a napravil mu ho, čo ty vieš.“

Beronice jej vtipnú poznámku odignoruje. „Nie, naozaj vyzerá OTRASNE!“ zopakuje hlasnejšie, akoby verila, že jej to pridá na presvedčivosti.

Cressa pokrúti hlavou. „Bude tá počuť!“

Thraso ich dobehne a hneď sa na ne oborí, aby sa pohli, takže sa opäť prepletajú bludiskom námestia. Námorníci, ktorí zrejme len pred chvíľou zakotvili v prístave, obdivne zahvízdajú, keď okolo nich prejde Amara, jeden z nich názorne predvedie, na čo pri pohľade na ňu dostal chuť. Usmeje sa naňho,

sklopí oči. Chlapi sa rozrehocú a plieskajú sa po chrbtoch.

Cesta dole kopcom, preč z Fóra, je plná dažďovej vody, ktorej povrch ako zvlhčená mozaika červených a bielych kúsok odráža farbu budov po oboch jej stranách. Ženy sa zapozerajú na skupinu chlapov, ktorí nesú nosidlá, voda im objíma lýtka tesne pod kolenami, no vzácny náklad, ktorý nesú ukrytý za spustenými závesmi, držia vysoko, aby sa ani náhodou nenamočil. Amara si všimne telo mŕtveho psa zakliesnené medzi dvomi kameňmi, ktoré obmýva zurčiaci prúd. Lejak, ktorý sa spustil nad ránom, všetku špinu neodnesie. Ženy opatrne stúpajú na kamene, ktoré aspoň trochu vytrčajú z vody, potom zabočia vľavo do úzkej uličky, ktorá vedie k nevestincu. Je tu omnoho menej miesta, ale aj ľudí.

Keď bola Amara dieťa, predstava toho, že sa po daždi vracia zmoknutá domov, že si sadne s mamou pred ohnisko a slúžka im obom prinesie za pohár vareného vína s voňavým korením, by ju nesmierne potešila. Nehostinný obrys budovy vykričaného domu v nej nijaký podobný pocit nevyvoláva. Namiesto vareného vína tam čaká Felix a jeho hnev.

Počkajú na seba pritisnuté chrbtom k stene, natlačené pod striedku balkóna, aby nezmokli ešte viac. Thraso vyzerá rovnako vyplašene ako ženy.

„Vy dve,“ ukáže na Victoriu s Amarou. „Vy ste mali v kúpeľoch plnú hubu rečí. Tak to Felixovi všetko vysvetlíte.“

Ostatné sa čo najtichšie prešmyknú dovnútra, Dido sa úzkostne obzerá ponad plece. Victoria sa dotkne Thrasovho nezraneného ramena a nakloní hlavu k plecu. „Poviem Felixovi, ako statočne si bojoval,“ pozerá sa naňho tak úprimne, že jej Amara takmer uverí. „Bránil si jeho česť. To predsa niečo znamená.“

Thraso nevie, ako preukázať vďačnosť pobežnici, a tak len zdráhavo prikývne. Bokom zazrie na Amaru, akoby od nej očakával niečo podobné, no jej v tej chvíli nenapadne nič, čím by sa mu mohla zalíškať. Victoria na ňu prísne pozrie,

VLČÍ BRLOH

pohľadom ju varuje. „Áno,“ povie nakoniec a kývne hlavou k Thrasovi. „Je to tak. Statočne si sa bil.“ Jej grécky prízvuk je vždy výraznejší, keď má strach.

Thraso zaklope na drevené dvere vedúce do Felixových súkromných izieb nad bordelom. Otvorí im Paris so zvyčajným kyslým výrazom na tvári a obočím, ktoré tvorí jednu kompaktnú linku. Vo dverách Amara zachytí zápach latríny ukrytej v tme pod schodiskom.

Kedysi jej bývalo Parisa ľúto, jeho mladý život odohrávajúci sa medzi drhnutím dlážky v izbách svojho pána a posluhovaním zákazníkom vykričaného domu sa jej zdal príliš osamelý. Paris však nikdy ani len nenaznačil, že by stál o spoločnosť či priateľstvo svorky vlčíc z prízemia.

„Felix,“ zavrčí Thraso a netrpezlivo mávne rukou, akoby ho odháňal.

„Hovorí s klientom, musíte počkať.“

Paris sa zvrtnie na päte a pustí sa hore schodmi. Nasledujú ho, až sa ocitnú na úzkom krytom balkóne, ktorý sa tiahne okolo celého Felixovho bytu. Ako pavučina, ktorá ich pomaly vŕaha do svojho stredu, do izieb jej pána. Amara začuje neznámy mužský hlas, dolieha k nej príliš slabo, aby rozpoznala všetky slová. Zdá sa jej, že povedal *zaplatím*. Paris im pokyvie, aby prešli do malej predizby.

Thraso sa unavene zvalí na lavicu pri kachliach, pre obe ženy tam nezostane mnoho miesta. Musia sa k nemu doslova natlačiť. Vďaka balkónu preniká dovnútra dostatok svetla, ale aj studený vzduch. Teplo, ktoré sála z kachlí, veľmi necítia. Amare búši srdce. Predstava, že Felix práve vytriasa z nejakého chudáka posledný groš, aby mu splatil dlžobu, tiež veľmi nepomáha. Thraso civie pred sebou, akoby ho pohľad na tancujúce plamene pri jeho nohách uviedol do tranzu. Vidieť, že strach ho pomaly opúšťa.

Amara pozerá na stenu pred sebou. Na tejto nie sú ani šantiace nymfy, ani milenci. Len geometrické vzory v čiernej

a bielej. Ostro lomené linky sa navzájom prepletajú v nekonečnom bludisku, z ktorého sa takmer nemožno vymotať, až ju z toho rozbolí hlava.

Sedia a čakajú, mlčia, čas sa vlečie. Dážď zosilnie, voda prúdom dopadá na strechu. V tom hluku nepočujú ani to, či sa Felix ešte zhovára s klientom. Amara si všimne zhrbenú postavu, ktorá prebehne popri dverách, na schodoch sa ozvú vzdalujúce sa kroky. Z lavičky sa nikto ani len nepohne.

Paris vopchá hlavu do dverí. „Môžete ísť ďalej.“

Thraso vstane, kráča za Parisom. Amara s Victoriou ich nasledujú.

2

Napáchla čmudom lupanária!

Seneca, Deklamácie 1.2

Izba je veľká, prevláda v nej červená. Ich pán sedí za stolom. Keď vstúpia, ani sa nehne. Ak ho prekvapilo, že sa vrátili omnoho skôr, než mali, nedá to na sebe poznať. Felix je takmer polovica z Thrasa, šlachovité telo má však dva razy silnejšie. Samý sval. Amara vie, že na ňom, teraz ukrytom v záhyboch svetlej tógy, nie je ani jedno mäkké miesto. Nič, čo by aspoň klamlivo pripomínalo nehu, keď vás objíma.

„To boli ale krátke orgie,“ povie nakoniec. „Hádam našich zlatých chlapcov odvolali nejaké neodkladné povinnosti? Hlavne, že zaplatili, dúfam, že dvojnásobne.“ Felix pozrie na Victoriu. „To ste mi prišli povedať, predpokladám, alebo sa mýlim, poklad môj? Koľko ste zarobili?“ Felix sa usmieva, Amara cíti, ako sa pod jeho sarkastickým úškrnom prebúdzá hnev. Miestnosť okolo nich potemnie. Nepotrebuje sa obzrieť, aby vedela, že Paris zatvoril dvere na balkón.

Victoria otvorí ústa, ale Thraso ju predbehne. „To Simo,“ vyhŕkne. „Simo nás zradil...“

„Určite je v tom namočený spolu s Vibom,“ povie Victoria. „Všetky Simove pobehlice zostali v bazéne, ale nás odtiaľ akási odporná starena všetky vyhnala. Prinútila nás odísť. Vraj to bol Vibov rozkaz. Tá tučná štetka! Zákazníkov sme ani nevideli...“

„Thraso ho nezabil iba preto, lebo sa do toho zamiešal Vibo!“ znova sa ozvala Victoria. „A Drauca sa na nás vyškie-rala; o všetkom vedela, som si istá, že všetko vedela...“

Amara sleduje Felixa, kým Victoria s Thrasom sa predháňajú, kto farbistejšie vylíči, čo sa stalo, a komu sa čo najlepšie podarí hodiť vinu tak ďaleko za seba, ako je to len možné, akoby lopatou vyhadzovali hovná z latríny. Je jej jasné, že ak ich pán nepreruší, o chvíľu začnú hádzať špinu jeden na druhého. Felix mlčí, počúva, hnev v ňom rastie. Keby sa mohla zmenšiť a stať sa neviditeľnou, s radosťou by sa premenila na malú myšku.

„A ty?“ Felix sa nečakane obráti na Amaru, tá sa strhne, nepripravená. „Ty nemáš čo dodať? Čo tam stojíš ako zmoknutý pes?“

„Je to... je to všetko tak, ako povedali,“ zakokce sa. Felix čaká, že bude pokračovať, hnev z neho vyžaruje každým pórom. Aj stena za ním purpurovo žiari. Počut iba bubnovanie dažďa na streche. Amara vie, že od pánovho výbuchu ich delí sotva pár sekúnd. Ak niečím nevyplní to ticho, nič ju nezachráni pred sprškou úderov, ktoré sa zosypú na jej hlavu. „Tá starena nás prinútila odísť z kúpeľa,“ povie nakoniec. Vyhýba sa pohľadu naňho, očami blúdi po freske rámujúcej jeho stôl. Vyšplhá sa po čiernom podstavci a pristaví sa pri býčej lebke, ktorá na ňom spočíva. „Spomenula tvoje meno. Šla len po tvojich ženách. Tá urážka patrila len a len tebe.“ Victoria sa pri tých slovách prudko nadýchne. Amara sa na ňu úkosom pozrie, vidí zdesenie na jej tvári, a znova sklopí oči. „Nemyslím si, že to bol Vibo. Čo by z toho mal?“ Nikto neodpovedá. Amara pokračuje, oči upiera na mešec plný mincí po Felixovej pravici, akoby svoje slová adresovala jemu. „Simo ho určite podplatil. Iné vysvetlenie neexistuje. Simovi sa predsa v kúpeľoch veľmi darí. Jasné, že nechce prísť o polovicu zisku, keby tam Vibo dovolil dva razy toľko žien.“

Neprestáva pršať a jej už pomaly dochádza odvaha. Nikto

VLČÍ BRLOH

v živote jej nenaháňal väčší strach než muž, ktorý sedí pred ňou. Amara zodvihne zrak. Zakaždým sa úzkostlivo vyhýba priamemu pohľadu do jeho očí, takže keď to urobí, jeho výraz ju prekvapí. Počúva ju. Na krátku, veľmi krátku chvíľu ju naozaj vníma. A to stačí.

„Podľa mňa to nie je Vibo, koho treba potrestať,“ povie, hlas má trochu pokojnejší. „Ten sa ešte môže zísť. Ak ho dokáže podplatiť Simo, dokážeš to aj ty. Tak môžeš mať z kúpeľov zisk a zároveň im ukázať, že sa nedáš tak ľahko odradiť.“

Felix nadvihne obočie. Prekvapila ho. Amara sa usiluje zbaviť strachu, predstavuje si, že sa jej vyparuje z tela ako biely opar. „A pokiaľ ide o Sima, som si istá, že mu tak ušetríš poriadnu príučku. Nevlastní krčmu? Čo keby tam náhle začalo chodiť menej hostí alebo také niečo?“

Felixov výraz sa takmer nezmenil, no Amara cíti, že najhorší výbuch hnevu je zažehnaný. „Taký malý pes a koľko šteká,“ precedí pomedzi zuby. Kývne hlavou k Thrasovej opuchnutej zakrvavenej pere. „Ako si sa za to odplatil Balbovi?“

„Zlomil som mu nos.“

„Dúfam, že nie len to.“ Felix vstáva a obe ženy inštinktívne urobia pár krokov dozadu. Thraso sa ani nepohne. Felix luskuje prstami na Victoriu. Rýchlo k nemu pribehne. Prejde jej dľaňami po tele, upraví jej odev, kriticky sa zamračí. Nie ako muž dotýkajúci sa ženy, ale ako obchodník, ktorý kontroluje svoj tovar. Udrie ju po zadku. Silno. „Zarobíte mi toľko, koľko zarábajú Simovi jeho cundry? No? Zarobíte?“ Kývne rukou k Amare, hoci sa na ňu ani nepozrie. „Hentá si to myslíš, ale ja... neviem.“ Chytí Victoriu za bradu. „Čo ste v tom bazéne vlastne robili? Vypliešťať okále ako sedliaci na gladiátorov? Váľali ste si vo vode tie svoje tučné šunky?“

Victoria nemôže pokrútiť hlavou, Felix ju pevne drží.

„Videl som Draucu. Tá kurva má najkrajšiu riť v celých Pompejoch. A čo máš ty? Toto majú byť nejaké kozy?“ Prudko odstrčí Victoriu od seba. Zapotáca sa, ale podarí sa jej udržať

rovnováhu. „Simo možno Viba podplatil, ale vyhodil by vás Vibo, keby si myslel, že dokážete jebať ako Drauca?“ Mlčí, díva sa na ne, akoby bol zvedavý na ich reakciu. „Náš kamarát Simo sa všade vystatuje, že má na predaj najlepšie kurvy. Takže vy,“ Felix ukáže prstom na obe ženy, „potrebujete ukázať, že si Vibo serie do huby. Dáte mu, kedykoľvek si zažiada, akokoľvek to bude chcieť a zadarmo, plný servis. A ak sa nestanete jeho favoritkami, budem vedieť prečo.“

Amara pozrie na Victoriu, skúša uhádnuť jej reakciu, ale tvár má ako z vosku.

„Pohnite ritou!“ okrične ich Felix, obe sa strhnú. „Od každej z vás, lenivé vyjebané kurvy, chcem päť denárov. A ostatným povedzte, nech sa začnú viac usilovať, lebo...“

Amara takmer vrazí do Parisa, keď sa náhli von dvermi, no Victoria je rýchlejšia. Balkónom skoro bežia, uhňajú dole schodmi. Victoria zastane vo dverách ako prvá a otočí sa tvárou k Amare, aby nemohla vyjsť na ulicu. Amara sa musí zachytiť steny, aby nespadla, zarazená náhlym zastavením aj hnevom vo Victoriinej tvári. „Prečo si to spravila?“ zasyčí Victoria. „Felix by sa bol na Viba vykašľal. Prečo si ho nahovorila, aby nás poslal späť? To si naozaj také sprostá?“

„Mysli na peniaze,“ šepne jej Amara. Stoja nalepené na seba v smradľavom úzkom priestore schodiska. „Mysli na všetkých tých boháčov! To bude čosi celkom iné než žobráci, čo sem chodia.“

„Preskočilo ti? Čo si myslíš, že sa stane? Že nám začnú nosiť do kúpeľov mešce zlata? Chodia si tam zatrtkať, nie nájst nevestu!“ Victoria prská, musí sa veľmi ovládať, aby nezačala kričať. „A teraz budeme musieť znášať toho nechutného Viba!“

Amara by jej najradšej vysvetlila, že je ochotná vyskúšať čokoľvek, naozaj čokoľvek, nech by to bolo akokoľvek extrémne či desivé, hocičo, čo by im pomohlo vypadnúť z tohto všivavého bordelu. Zhora k nim doľahne Parisov ostrý hlas. „Čo tam vy dve robíte?“